

SLOVENSKI NAROD.

Izbija vsak dan, izvenjši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld. za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od detristopne petit-vrate 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. — Opravištvu, na katero naj se blagovoljivo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

Dunaj 19. septembra. V današnji seji državnega zbora je interpeliral Fux s 27 tovariši ministerskega predsednika: Ali misli vlada v očigled najnovejših dogodbe na bojišči načelo popolne nevtralnosti proti vojujočim delom vzdržavati in v resnici ravnati se po njem? Ali misli vlada posebno, da se doseže vzdrževanje te nevtralitete in da se zavrnejo prihodnje nevarnosti za avstrijske interese, ves svoj vpliv porabiti, da se Srbija ne udeleži vojske?!

Peterburg 18. septembra. Iz Gornjega Studena se poroča oficijalno: Blokada in bombardiranje Plevne se nadaljuje. — Turški napad 17. t. m. na goro sv. Nikola v Šibki je bil odbit po devet ur trajajočem boju. Izgube na obeh krajih velike.

Dunaj 18. septembra. „Politische Correspondenz“ ima iz St. Peterburga odločen ugovor proti vsem govoricam, da bi se želelo kako posredovanje ali premirje. — „Golos“ poroča, da je general Totleben šel v glavni stan južne armade.

Carigrad 18. sept. (Havas.) Ruska utrjenja v Šibki, ki so jih bili Turki osvojili, so Rusi denes zopet vzeli.

Carigrad 17. septembra. Kljub zadnjemu pobitju pri Plevni baje (!) boj tam še dalje traje. — Misli se, da bodo Rusi vsled vzetja (?) gore sv. Nikole Šibko zapustili.

Krakov 17. sept. („Presse.“) Verjetna poročila pravijo, da pride do 1. oktobra razen ruskih gard, še 100.000 mož ruske vojske iz Poljskega in severne Rusije na bojišče v Bul-

garijo. Vse, kar je bilo vojske namenjene za Azijo, gre zdaj v Bulgarijo.

Cetinje 18. septembra. Ko so Črnogorci turški trdnjavi Presjeka in Bileče zaseli, zavzel je vojvoda Vukotič vhode v sotesko Dugo. Črnogorci bodo baje zdaj postopali proti Nozdri in Zlostupu.

Vojska.

Tolažljivejša poročila z bojišča so denes. Boj se pri Plevni nadaljuje — to se potrjuje od obeh strani in kaže, da se Osman paša nij mogel osvoboditi ruskega oklepa ter bode Rusom naposled vendar še posrečilo se zlomiti ga in streti.

Boljših vojskovodij je treba Rusom poleg večjega števila vojakov — tako začenjajo uže vsi prijateljski listi svetovati — in na to željo, ki je gotovo tudi želja ruskega naroda, naj car ozir jemlje, da bode bolje in brže šlo. Zlasti na Levickega, podnačelnika generalnega štaba, se slovanske novine srdé, ker Skebeljevu nij pomoči poslal.

Lažnjivost oficijalnih carigradskih turških poročil je zopet enkrat jasno na dan prišla. Turki so namreč 17. sept. zjutraj uže po svetu telegrafirali, da je Sulejman vzel važno goro sv. Nikola v Šibki. Denes pa nam pové ruski oficijalni telegram, ki vedno istino poroča, da so pač Turki devet ur bojevali se za sv. Nikolo goro, a da so bili odbiti. To je velikansko razloček. Sv. Nikola je v Šibki silno važen kraj, ker gospodstvuje deloma celo rusko pozicijo. Turkom pa za eno veliko laž menj ali več nij mnogo.

Ravno tako smešen je današnji carigradski telegram. „Kljubu pobitjam (in o kaci h velic h ruskih pobitjih so vedeli Turki in njih

nemški prijatelji zadnje dni praviti) traje baje boj pri Plevni dalje.“ Baje! S tem Turki sami sebe na laž stavijo; sami omečejo, kar so te tri dni zaporedom bahato in na vsa usta trobili kot gotovo istino o toliko in toliko „popolnih“ zmagah.

Da pa tudi v osvojenje sv. Nikole gore v Šibki še denes nekako verujejo, in namišljene nasledke telegrafirajo, to spominja celo na Ardahan.

„Golos“ zelo kritikuje rusko vojsko, ker v celih masah udarja na neosvojljive pozicije, da-si so ga nedavno tega od vladne strani zaradi takovih izjav opomnili na pozornost. Da se ogne tretjemu vladnemu opominu, ki bi bil skoro gotovo zadnji, hvali kritikovaje generala Skobeljeva, kateri tudi to zasluži. On piše: „V zadnjih telegramih često imenujejo generala Skobeljeva II. On je jeden najmlajših generalov v naši vojski. Njega izgledni vojaški talent pri Lovči in na jugu Plevne hvalijo vsi dopisniki tujih dežel. Ne smemo pozabiti, da je ta mladi mož bil tudi v Turkestanu vojaški poveljnik. Pri prehodu čez Dunav nij imel posebnega povelja, da bi se mogel zanj opravčevati. On je po zapovedi vojaškega poveljnika bil nekakov ordonančen častnik pri štabu 8. kora. On se dá za vse porabiti in more biti v vsakem slučaju svojim tovarišem dober pomočnik. V boju je srčen in pogumen ter pravi vzor dobrega vojaka. Ako je bilo mogoče v samotnih puštinjah srednje Azije z drzovitostjo in smelostjo neuredjeno kardelo divjakov zapoditi v beg, ne sledi iz tega, da bode i v tej vojski na tak način kaj doseglo se. V tej vojski, kjer ima sovražnik, kakor vsaka druga država, izvrstno orožje, more se upotrebljati le moderna taktika ter mora vsak korak prej

Lintok.

Desno oko poveljnikovo.

(Povest Bret Hartova. Poslovenil P.)

Leto gospodovo 1797 je bilo po Kalifornskem primorju s silnim viharjem slovesno skleneno. Mali zaliv San Carlos, dasi v zavetji za predgorjem Sv. Trojice, je bil vznemirjen in razburkan. Po zraku je bilo vse polno sviža in tresoč so se pene vzbujenih valov prijemale tiste strani obzidja misijonskega vrta, ki je bila ob morji, in ko je „Sennor Commandante Hermenegildo Salvatierra“ glavo skozi nizko okno stražne sobe pomolil, je začutil, kako mu je slana sapa z daljnega morja čvrsto rudečico napihljala na čreslobarvna lica.

Poveljnik je tedaj zamišljeno gledal skozi okno stražne sobe prezidija. Morda se je spominjal prigodkov zdaj uže skoro da preteklega

leta. Pa bilo jih je prav tako lahko pregledati, kakor posadko prezidija. To leto so bili prigodki ravno tako redki, kakor prejšnje leto. Nič nij motilo, nič ne pretrgavalo dnij, kateri so v ugodni enoličnosti lahko izpolnjevili dolžnostij pretekli.

Redno vračajoči se prazniki, vsakega pol leta pošta iz San Diega, redko kedaj kaka prevozna ladija, s špansko in še redkeje ladija s tujo zastavo, — to so bili poglavitni momenti njegovega patrijarhalnega življenja.

O napredku tedaj se nij moglo govoriti, pa toliko je gotovo, da tudi nazaj nijšo šle reči. Obilne žetve in potrpežljiva obitnost so popolnem zadostovale potrebam prezidija in misijona. Odločenih od velike narodske famulije, jih vojske, ki so svet pretresale, nijšo toliko zanimalo, kakor poslednji potres. Boji za svobodo, po katerih so sesterske naselbine na oni strani amerikske celine si samostalnost pridobile, nijšo imeli do njih nobene moči.

Z eno besedo rečeno, bilo je ono slavno „indijansko poletje“ *) kalifornske zgodovine, po katerem veje še tako poetična sapa — ona mila, brezskrbna jesen španskega gospodstva, za katero so tako naglo nastopili zimski viharji mexikanske neodvisnosti in znova oživljajoča pomlad angloamerikske priboritve.

Obrnivši se od okna je stopil poveljnik k ognju, ki je veselo plapolal v globokem in širokem kaminu. Na mizi je bil kup pisnih zvezkov, izdelkov prezidijske šole. Ko jih je z očetovskim zanimanjem prebiral in kritično ogledoval polne okrogle poteze biblijskih besed, — prve pobožne črkarije San-Carloških šolarjev, — pridajal jim je ustmeno take-le opombe:

*) V največ amerikskih krajih nastaje za pravim poletjem mrzel čas in potem zopet nekoliko mehkih in gorkih tednov, predno zima nastopi. Tem tednom pravijo „drugo“ ali pa „indijansko poletje“.

promišljen in izračunjen biti. Tu se more s smelostjo samo tedaj kaj doseči, kadar nij drugače ter je vspeh očividni. Na kratko: v zid butaj tam, kjer misliš, da ga je lahko prodrati.“

Duševne vstrajnosti treba.

Polkovnik Stoffel govori obširno ob občutljivosti Francozov za vse vtise. Ta pretirana občutljivost za vtise in hitrost, s katero se zdaj navduši zdaj jej zopet pogum gine, je francoskemu narodu razlog, na katerega temelju se dadé pojasniti vse nejasne dogodbe njega preteklosti. Takov narod more začenjati križevniške vojske, more nositi prapore njihove križem sveta, more vsej Evropi kljubovati — a kadar mu upade srčnost, služi za igračo jednemu samemu človeku, ali kakor baš sedaj, kaže veliko bojazen zaradi popolnem ničevih in kar nič strašnih okolnosti. To občutljivost narodovo so leti 1870 in 1871 zelo pretirali s svojimi dogodbami. Pri poveduje se, da je po bitki pri Denainu osupnil in zelo ostrašil celo vojsko strel vojaka, ki je streljal samo zajca. Pri Vagramu je bil boj komaj okončan, ko so kurirji nadvojvode Ivana, pojavivši se na desnem krilu francoske vojske, vzbudili v celej vojski takov nemir in strah, da so rezervni oddelki morali zgrabiti orožje. Častniki, ki so se bojevali leta 1859, vedo povedati o strahu, ki se je lotil francoske vojske po bitki pri Solferinu, ko so se Avstrijci uže cel dan umikali in ko nij bilo na tri francoske milje daleč od prvih straž nijednega avstrijskega vojaka videti. Dan izza bitke pri Nahodu, bite 28. julija 1866 od pruskega petega, a našega šestega vojnega oddelka, iztepali so vojaki petega kavalerijskega kora pred šatori svojimi konjske odeje. Sovražnik pak je mislil, da streljajo, ali da jezdi v trabu konjski oddelek Avstrijcev in strah se je polastil mnogih pruskih polkov. Navedli smo tu primere, ki kažejo, kako majheni vzroki večkrat človeka, ki je v velikej nevarnosti, ali ima mnoge napore, pripravijo v strah. To je, kakor mislimo, jeden glavnih razlogov zoper vojsko z Nemčijo, in strah, ki proizvira iz dogodkov, ki sami ob sebi nima jo posebno velikega pomena.

Vse, kar je tu povedano o Francozih, dalo bi se še veliko bolj reči o nas Slovanih in zlasti Slovencih. Mi imamo veliko duševne moči, kot narod smo žilavi in mnogo

pretrpimo. Ali radi postajemo malodušni, majhen nevspeh nas potré, radi začenjamo obupati, tarnati in udajati se neplodnemu nedelavnemu črnogledstvu. To izpoznanje naj bi nas bodrilo — ne takim biti, temuč ravno dušje ohranjovati v dobrih in tudi v zlih dnevih. Upanje človek še na robu groba vsaja, pravi Šiler. Strahopetec, ne mož, če ti precej upada!

Na Francoskem so baš zadnjič pokopali moža, o katerem na grobu njegovem starina Grévy nij mogel lepšega reči, nego da v časih nesreče nij obupaval temuč mirno dalje delal, da je v časih nezgod in nevspehov ohranil vero v domovinsko stvar. Narod francoski, ki je bil po Sedanu in loarskih pobitjih celo glavo izgubil, izkazoval se je Thiersu hvaležen potem, ker oni mož v sili nij obupaval, temuč bil vstrajen. In tudi na tem vzgledu je treba, da bi se Slovanje učili in ne dajali se precej po dnevnih nezgodah ali malih nevspehih plašiti.

Proti nemškim časopisom.

Z Gorenjskega, 16. sept. [Izv. dop.]

Neki dopisnik iz tržaške okolice pretekli mesec svari Slovence pred lažnjivimi nemškimi časniki zlasti „N. fr. Pr.“ in „N. W. Tagblatt“; kateri zelo strastno napadajo naše slovanske brate Ruse in lažnjiva poročila pri najašo iz slovanskega bojišča na balkanskem poluotoku ter priporoča bolj objektivne novine kakor staro „Presse“, „Fremdenblatt“ itd. Jaz bi bolj premožnim Slovincem priporočal rajši naročiti si časnike družih slovanskih narodov, da bi tako podpirali časnikaštvo naših slovanskih bratov, a ne naših protivnikov. Dobrih časnikov Slovanom posebno Rusom, Čehom (ki imajo tudi nemško „Politik“) in Srbo-Hrvatom ne manjka in razloček v jeziku za omikanega Slovence nij tako velik, da bi jih razumeti ne mogli. Kaj zato, če imaš od kraja besednjak dotičnega jezika pri rokah! Izmej nemških časnikov je jako malo nam Slovanom pravičnih. V orientalnih zadevah nekoliko in včasih bolj objektivna „Presse“ je jako grdo pisala zoper nas Slovence o volitvah v deželni zbor, še celo federalistični „Vaterland“ večkrat o Rusih in družih Slovanih jako neslovansko in krivično piše. Sploh je malo verjeti nemškimi in družim Slovano-sovražnim listom, vsaj je še celo glavnokomandujoči ruske voj-

ske svaril pred njihovimi poročili. Nekateri v Nemčiji izhajajoči Bismarkovi organi so sicer bolj Rusom prijazni, a ne iz lastnega prepričanja, le njemu in nemškemu cesarju na ljubo, ker sta ta dva iz nekaterih političnih obzirov prijatelja ruskega carja. Ako bi se dvorne razmere mej Nemčijo in Rusijo izpremenile, bi se tudi pisanje teh pruskih nemških listov predrugačilo. Pravega prijateljstva do Slovanov bi v nemških časnikih zastoj iskal, izvzemši malega števila od Slovanov izdanih, kakor „Politik“, „Agramer Zeitung“, „Agramer Presse“, a teh ne uredujejo nemški, ampak slovanski uredniki. Zatorej, slovanski rodoljubi, odrecite podporo nemškemu, nam Slovanom sovražnemu, časnikaštvu in podpirajte bolj našo domačo slovensko žurnalistiko, da bo ta večja postala in premožnejša, zraven tudi žurnalistiko naših slovanskih bratov. S tem bi mnogo koristili slovenskemu in slovanskemu časopisju, kakor Slovanstvu sploh. Vsakemu mora biti sveta dolžnost podpirati domača literarna podvzetja in literarna podvzetja nam sorodnih bratov Slovanov. Slovanski protivniki skušajo po svojem časnikaštvu veljavo Slovanov z obrekavanjem izpodkopati; zato je treba, da jih slovanski časniki zavračajo in dokazujejo neresnico njih obrekovanj; to bo pa le dobro in krepko mogoče, če bodo dobro materialno podpirani.

Polit. em. razgled.

Notranje deželo.

V Ljubljani 19. septembra.

Interpelacija iz državnega zbora od švabskega kričarja Fuxa, ki je na čelu tega lista natisnena, nam je došla baš pred končanim uredovanjem, torej jo prepuščamo bralcem v sodbo.

O cesarjevi napitnici na zdravje ruskega carja piše pruska „Schlesische Presse“ tako-le: Napitnica cesarja avstrijskega dokazuje (naj bode beseda zaveznik v njej ali ne,) da je bil avstrijski cesar o novih izpremembah v jugu od početka podučen in zadovoljen. Ta napitnica se razdaljšuje v telegramu nemškega cesarja na svoj ruski grenadirski polk.

Denes v sredo sta grof Andrassy in knez Bismark sešla se v Salzburgu. Govoriti imata mnogokaj, ali novega bosta teško da kaj ukrenila. Nekateri mislijo, da bode vprašanje, kako posredovati za mir, prišlo v razgovor. Ali to nij verjetno. To bodo uže Rusi sami določili, kdaj se jim bo zdelo čas.

Na *Madžarskem* agitacija za Turke raste. Napravljajo se veliko razsvetljavo na-

„Abimeleh jo je vzel Abrahamu . . .“ A! izvrstno, deklice! . . . „Jakob je poslal poslance k svojemu bratu . . .“ Cuerpo de Cristo! Ta le zavinek, Paquita, je prekrasen! . . . To mora gouverneur videti!“

Oblaček poštenega ponosa je dahn timer poveljniku na levo oko — desno mu je žalibog pred dvajsetimi leti bila indijanska pušica izstrelila. Rahlo je črez-nj potegn timer rokav usnjatega suknjiča in potem nadaljeval: „Ko so tedaj Izmaeliti prišli . . .“

Prenehal je, kajti z dvorišča so bile slišati stopinje in trenotek pozneje je stopil neki tujec v sobo.

Ko hitro je poveljnik zagledal vsiljenca, se je naglo obrnil kakor po starovojaškem nagonu k steni, kjer je visela zvesta toledanska sablja — ali bi bila vsaj imela viseti. Pa nij bila na svojem mestu in na misel mu je prišlo, da jo je tedaj, ko jo je poslednjič videl, Pepito, sinček pastetnega pekarja Battiste po dvorišči jezdaril. Zarudel je, ko se je tega

spomnil in zadovolil se je s tem, da je čelo zgrbančilo.

Pa tujec se je, dasiravno ne spoštljivo, vendar odločno miroljubno vedel. Bil je brez orožja in na glavi je imel kapo iz terastega platna, na nogah pa povodne mornarske škornje. Razen tega, da je strašansko smrdel po polenovki, nij bilo nič posebnega na njem opaziti.

Imenoval se je, kakor je poveljniku v bolj gladki, nego lepi in pravilni španščini pravil — imenoval se je Peleg Scudder. Bil je kapitan kupčijske ladije „Condor“ iz Salema v Massachusettsu, in na potu v južno morje, pa vihar ga je prisilil pristati v San-Carloški zaliv. Prosil je za dovoljenje, da sme pod predgorjem sv. Trojice kotve izpustiti, dokler bi vihar trajal — za družega nič. — Vode nij potreboval, preskrbel se je bil zadostno z njo v Bodegi. On je vedel, kako so ostru ukazi zastran dopuščanja tujih ladij v španjska pristanišča in kako natančno se iz-

polnujejo in nikakor nij nameraval ostro disciplino in mir naselbine motiti.

Nekoliko zasmeha je bilo čutiti v njegovem glasu, ko je poslednje besede govoreč pogledal prazno vajišče prezidijsko in odprta vrata brez straže. Pa je tudi res nesreča tako nanesla, da je Felipe Gomez, stražar trdnjave, tako pameten bil, da se je precej o začetku viharja na varno spravil in je zdaj na klopi na dvorišči mirno dremal.

Poveljnik se je nekaj obotavljal. Pristaniške postave so bile res ostre, pa on je bil vajen na svojo roko delati, in razun ukaza, ki je bil pred desetimi leti za ameriansko ladijo „Columbia“ spisan, nij bilo ničesar, po čemer bi se mogel ravnati. Vihar je strašansko razsajal in človekoljuben čut ga je pripravi, da je privolil v tujčevo prošnjo.

Da pa poveljniku krivice ne storim, moram pristaviti, da na njegov odlok niti najmanjšega vpliva nij imelo to, da nij bilo mogoče odbiti prošnje, če bi bilo treba dejan-

rediti v Pešti na slavo turških zmag. Ti Azijati uže tako dolgo delajo, kakor da bi oni sami bili v naši monarhiji. To ne more do-
brega sadu roditi.

Vnanje države.

Iz *Grškega* se poroča v „Times“, da grško ljudstvo sploh želi v vojsko stopiti. Kadar pride nekaj poloma čez Turčijo, vzdigne se tudi helenstvo za svoje pravice. (Da bi pa precej pomagali k temu polomu, za to so Heleni preliščji.)

Gambetta ima zopet v soboto ob-
ravnavanje pred prizivnim sodiščem. Zagovarjal ga bode Allou.

Turški časniki se močno jeze na Nem-
čijo. Gotovo premalo nemško brati znajo, sicer bi se z nemškim častnikarstvom lahko utolažili.

Iz *Berlina* se javlja, da „Nordd. A. Ztg.“ prinaša članek, v katerem izreka, da nij nikdar Nemčija želela levega brega Visle. Na poljskem el-mentu ima Nemčija uže dovolj izkustva, kakor pa, da bi si še več tega ele-
menta želela.

Dopisi.

Iz Razdrtega pod Nanosom 15. septembra. [Izvirni dopis.] Denes smo obhajali slovesno sklep naše narodne šole. Vsled po-
slanih povabil od strani šolskega vodstva, po-
častilo nas je več gg. iz okolice s se svojo na-
vzočnostjo. Ob devetih uri bila je slovesna
maša z zahvalno pesnijo. Potem so praznično
oblečeni otroci šli v šolo. Po molitvi in pesni:
„Pustite k meni otročiče“, pričelo se je ta-
koj izpraševanje različnih predmetov posamez-
nih oddelkov. Program v lepo tiskanih nazna-
nilih ali vabilih bil je kaj obširen takó, da se
nam je izvršitev tega, zaradi le poletnega šol-
skega poduka, skoraj nemogoča zdela. Da je
č. gospod u istini vnet za šolo, smo sicer imeli
uže dosta prilike se prepričati, a da pa bode
svojo, sicer težavno, nalogo s takim izrednim
uspehom izvršil, pač si nobeden niti misliti
nij mogel. Izpraševali so se vsi predpisani
predmeti in od vsacega jako dosti, a izpraše-
valo se nij le nekaterih učencih ali učenk,
nego vprašani so bili sploh vsi in to po več
potov. Tu pač nij bilo treba z vrvijo vlačiti
besede iz vprašanega učenca ali učenke.

Po dovršenem izpraševanju različnih pred-
metov, pričele so deklamacije in petje. To
dvoje, osobito pa prvo, presegalo je naše pri-
čakovanje v največji meri. Ko bi bil ranjki
nepozabljivi dr. Lavrič pri tej priliki navzoč,
gotovo bi bil izkliknil: Bog je te otroke po-
seben daroval! Lepota govora in mimika vse

sko potrditi. Popolnem preziraje nasledke bi
bil pravico, katero je kupčujočemu Jankee-
Schooneru tako uljudno dodelil, vojni ladiji s
74 topovi odbil. Le to si je pogodil, da izmej
brodnštva nihče ne sme na kopno.

„Kar se pa vas samih tiče, gospod ka-
pitan“, nadaljeval je, „prosim, bodite moj gost.
Trdnjavica je vaša, dokler ji boste izkazovali
čast svoje velečenjene navzočnosti.“

In z nekako starošegno uljudnostjo se
priklonivši napravil se je oditi iz stražnice.

Kapitan Scudder se je nasmehnil, ko je
pomislil na trdnjavo na pol uže razrušeno,
na dva zarjavela medena topova, ki sta bila
pred enim stoletjem lita v Manilli, in na
uborno posadko. Za en trenotek mu je šinila
v glavo misel, poveljnikovo ponudbo prav po
besedi vzeti — kot prav kupec nij nikdar
zanemaril prilike, kako kupčijo narediti —
pa ko je pomislil, da bi mu kupčija s kupčij-
skega stališča le malo koristi vrgla, se je
premisllil. In tako se je zadovoljil s tem, da

kaj lepo. Denes imeli smo pač lepo priliko
prepričati se, da z neumornim trudom, s ka-
koršnim je č. gospod učitelj v pravem pomenu
svojega poklica svoj posel izvrševal, se da pri
našej tako nadarjeni mladini dosti doseči. Na
ogled bile so tudi razpostavljena ročna žen-
ska dela. Blagodušno se je gospodičina Ton-
čika Vodopivec, sestrična tukajšnjega g. ku-
rata in učitelja, trudila z učenkami, ko so
učenci telovadili, kakor tudi po poldanski šoli,
podučevaje jih v ročnih delih. S pričakova-
nim uspehom je svoj blagi namen izvršila, za
kar ji v imenu starišev iz celega krajnega šol-
skega sveta izrekam najsrčnejšo zahvalo. V
tem malem času so se otroci nevrjetno veliko
v vseh rečeh podučili.

Pri priliki moram omeniti, da so neka-
teri hoteli nas k ubelski šoli priklopiti. Bi ne
bila to za nas in naše potomce v nebo vpi-
joča krivica? Mi, da bi našo uže do sto let
vzdržano šolo opustili, pa k novejši pomagali,
to bi bilo pač smešno, a za nas žalostno.
Plačilo za vse naše velike stroške bi bilo,
da bi se naša mladež, vsled velikega števila
otrok, kakoršno bi bilo tam nastalo, prav
slabo učila takó, da bi se v treh letih, pri
največjem trudu učiteljevem, niti toliko ne na-
učila, kakor tukaj v enem. S tem, da se
nove šole napravljajo, stare pa opuščajo nam
nij nič hasnjeno, ostanemo vedno na starem,
le dežela in deželani imamo več brezikorist-
nih stroškov. Nove zidati, kjer imamo občine
kaj v blagajnici, da jim nij treba zadolžavati
se, ter stare pa podpirati, to bi bilo po mo-
jem menju pravo, le na ta način bomo
napredovali.

Iz Reichenburga 18. septembra.
[Izvirni dopis.] Rajhenburški občinski zastop
se poganja za žandarmsko postajo in upati
je, da bode dotična oblast opravičeno prošnjo
uslišala. Rajhenburg z železniško postajo, večji
trg v vinskem kraju, je na razkrižji cest na
Bláncio in v Sevnico, na Videm in v Brežice,
v Koprivnico, Podsredo in Kozje, in čez Savo
na Kranjsko. Dalje je tukaj mej letom več
semnjev in shodov, ker je v fari 12 podruž-
nic, a žandarmov nij v bližini.

„Letos pa menda ne bomo imeli nobene
veselice na konci šolskega leta.“ — „Misliš,
da ne?“ — „Bote videli da ne, ker so Za-
lokarjev oče nevarno bolni.“ — In ugani! so
šolarji; — nij je bilo. — Denes po petej
uri zjutraj se oglasi mrtvaški zvon; ljudje je-

je srčno posegel v tobakiro; poveljnik pa je
zelo resnobno stol pred ogenj pomaknil in
svojem gostu na čast veliko črno-svilnato
ruto, katero si je bil okolo sivkaste glave
ovil, razvezal.

Kar se je ta večer dalje mej Salvatierro
in njegovim gostom zgodilo, tega mi tukaj nij
pripovedovati, ker kot resnoben zgodopisec le
poglavitne prigodke zapisujem. Uže sem ome-
nil, da se je Pelegu Scudderu jeziček hitro
obračal — vsled raznih močnih pijač, katere
mu je gospodar dajal, je postajal še zgovor-
nejši. In vrh tega mislite si moža z dvajset-
letno zalogo novic! Poveljnik je zdaj prvič
slišal, kako je Velika Britanija izgubila svoje
kolonije; še le zdaj je čul o francoskej revo-
luciji in o velikem Napoleonu, katerega juna-
ške čine je Peleg morda živeje popisoval, nego
bi načelnikom poveljnika ljubo bilo.

In ko je potem na Pelega vrsta prišla,
da je izpraševal, moral se mu je poveljnik
na milost in nemilost predati. Malo po malo

den drugemu pripovedujejo: „Zalokar je umrl,
res škoda ga je.“ Ker je bil ranjki redki de-
toljub, mnogo let poprej „šolski oča“, član
krajnega šolskega sveta, odbornik itd., se je
nadejati, da ga bo mnogo ljudstva od vseh
stanov na pokopališče izpremljalo, ter obče-
spoštovanemu tržanu zadnjo čast izkazalo. —
Marsikateri ga bo pogrešal, najbolj pa šolska
mladina. Ostal bo blagi spomin za njim.

V soboto večer je pogorel posestnik Jur-
kovič, na Krajnej brdi, — v kratkem času
uže tretji požar v tem kraju. Najbolj žalostno
pri tem pa je, da sta tudi dva fanta (jeden
je imel 13, drugi pa 23 let) izgorela. Zadnji
se je trudil marsikaj rešiti, a v svojej prepo-
gumnej predrznosti je na svojo rešitev poza-
bil, — ogenj ga je zasul.

9. t. m. je bil v rajhenburški mrtvašnici
od komisije raztelesen fant, kateri je vsled
teškega poškodovanja na glavi, deseti dan po
tepežu umrl. Vsi trije brezsrčneži, kateri so
te nenaravne smrti krivi, morali so biti pri
raztelesenju navzočni. Zdaj pristopi žandarm,
jih vklene ter tira v Sevnico, kjer bodo za-
slišani potem pa okrožnej sodnji v Celje od-
dani.

Domače stvari.

— (Tiskovno pravdo) ima urednik
„Slovenskega Naroda“. Zmislila sta se (pa
ne sama) dva pisarja slovečega dr. Deua, da
sta v necem dopisu iz Postojne v listu 164
„Slovenskega Naroda“, ki pripoveduje, kako
sta ta dva individuva, pisar vulgo dr. Škrni-
celj in pisar Usar originalno agitrala za
svojega kruhodajalca gospoda Deua. Včeraj
je bil urednik „Slovenskega Naroda“ prvič
zaslišan. Razumeje se, da dopisnika nij hotel
imenovati; to nij navada. Ona dva pisarja,
ali recte: dr. Deu, kajti ona dva sta le Devova
figuranta, naprej potisnena, si je pa kar na
svojo pest necega človeka za dopisnika zmislil
in ga tudi toži po svojih pisarjih. Tako tedaj
pride postojnska volitev in dr. Deu pred po-
rotnike. Imajo dosti — korajže! Mi tudi.

— (Godbeno društvo) ljubljansko
ima 7. oktobra drugi občni zbor, ker zadnjo
nedeljo nij bilo dovolj udov prišlo. Za to
društvo bi se smelo občinstvo res bolj zani-
mati.

— (Kamniška narodna čitalnica)
napravi v nedeljo dne 23. t. m. veselico s sle-
sledečim programom: 1. Devi, čveterospev.

je izvedel vse skrivnosti misijona in prezidija
in vso domačo kroniko teh idilskih dnij; iz-
vedel je o spreobrnitvi poganov, o razcvetu
misijonske šole in celo predrznil se je povelj-
nika poprašati, kako da je izgnbil svoje oko.

Pripoveduje se, da je Peleg pri tej točki
zabave razno majheno šaro, ponarejeno lepo-
tičje in igrače izvlekel, in da je nekatere reči
celo svojemu gospodarju vsilil. Dalje se trdi,
da je poveljnik vsled pogubnega vpliva Pele-
govega in nekaterih čašic „aguardiente“ (žga-
njice) svojo dostojnost nekoliko v nemar pu-
stil in se tako vedel, kakor za moža njevo-
vega stanu nij bilo prav primerno, da je vi-
sokoleteče španske pesni deklamoval, in da
je celo s svojim tenkim, hripavim glasom pel
nekatero madrigale in paganske kanconete za-
ljubljene vrste, v katerih je imela glavno na-
logo neka „ljuba mala“, njegova, poveljnika
namreč, „radost in življenje“.

(Dalje prih.)

2. Župan, izvirna šaloigra v II. dejanjih.
3. Ples. Uljudno se vabijo vsi čast. gg. udje k obilnej udeležbi, ter naj blagovole tudi sposobne neude s sabo pripeljati. Začetek ob 8. uri zvečer.

— („Prižigalec“) se imenuje novi roman, ki ga je profesor J. Jesenko v Trstu iz angleškega poslovenil. Bralcem „Slovenskega Naroda“ je po večjem uže znan, vendar je prof. Jesenko tudi njim kot vsem čitateljem slovenskega berila ustregel, da je zbral posamezne podlistke in jih deloma v nove oblike dal ponatisniti v posebnih knjigah. Obsega ta mični in kaj podučljivi roman dva debela zvezka po 500 strani. Posebno primerno berilo je za slovenske devojke in matere; kajti v mičneji povesti jim kaže, kako naj svoje sinove in hčere pametno odgojujejo. Te naj segajo po knjigi, kot so Angležkinje segale po izvirniku „Lamp lighter“ katerega so v par tednih razprodali čez 40.000 (pravim štirideset tisoč) iztisov. Kolikor smo izvedeli od založnika, dobiva se „Prižigalec“ v Ljubljani pri Giontiniji, Lercherji in Tillu; v Celji pri Geigerji; pri Ferlinci v Mariboru; pri Blankeju v Ptui; pri Tandlerju v Novem mestu; Liegelu v Celovci; pri Paternoliji, Vokulatu in Daseu v Gorici; v slavlanski čitalnici v Trstu in ondi blizu tudi pri g. profesorju samem. Ker je predstavitelj in založnik dal napraviti le 200 iztisov, naj se vsak podviza, kdor hoče kupiti to knjigo. O njej samej več izpregovorimo pozneje v podlistku. x y.

Razne vesti.

* (Čuden poklic.) 13. t. m. so pokopali v Gradci frančiškana o. Inocencija, katerega prejšnje življenje nij tako nezanimljivo, kakor bi si človek misliti utegnil. Rodil se je 1812 leta ter je v svoji mladosti služil za hlapca, kder je bil posebno drag gospodarju zaradi svoje marljivosti in ponižnosti. Nekoč se je ondotni župnik izprehajal po polji, prišel slučajno k njemu ter ga med drugim tudi

vprašal: kako se mu kaj godi. „Dobro sicer — a misel in želja moja je, da bi bil mašnik.“ — Župnik, dober poznavatelj ljudij, odvrne na to: „pomagal ti bodem z božjo pomočjo, da dosežeš svoj namen!“ Odslej ga je podučeval ob nedeljah in praznicah v raznih naukih, a potlej ga je poslal na gimnazijo v Steinamanger, odkoder je šel v kloster ter prejel mašnikovo posvečevanje v 28. letu. Bil je zelo dober dušen pastir in vzor vsem redovnikom.

* (Difteritis) se je pojavila v nekaterih krajih peštanskega komitata, na Ogerskem.

* (Nesrečni hribolazci.) Iz Brna se poroča: Kakor je zadnji teden angleža Lewis in Paterson in brate Knubel zadela nesreča na hrbtu Lys, takisto nezgoda je imel sodnik Fruttwaldski, Anderlini, ki je s se svojo sestro in nevesto napravil izlet v dolino Formazza. Sodnika in sestro so ubile skale, ki so se posule raz prosodinskih strmin, samo nevesta je ostala živa. Tudi lani je zla sreča usmrtila na istem kraju angleža Haymana in Johnsona ter njiju vodnika, brata Sarbach.

* (Khalil paša), dosedanji turški poslanik v Parizu, ki je nedavno bil poklican nazaj v Carigrad, ostavil je pariškim bankirjem dober „spomin“ — dolgove, ter njega ime visi nabito med drugimi jednaci v „cercle imperiale“. Zares sramotno za poslanika, a tudi za državo, v katerej so diplomatje zadolženi.

* (60.000 hektarov) gozda je pogorelo v algrskeji provinci Konstantini. Škoda se ceni na več milijonov.

Tuji.

18. septembra:

Evropa: Arlstein iz Gradca. — Sima iz Prage. — Alter iz Dunaja.

Pri Slonu: Prukner iz Zagreba. — Withalm iz Gorice. — Garzaroli iz Senožeč. — Knollmayer iz Gradca. — Lužar iz Kranja. — Petech iz Kočevja. — Wling iz Gradca. — Singer iz Dunaja. — Lenger iz Trsta. — Pribošic iz Kaniže.

Pri Malici: Färber iz Dunaja. — Povše iz Gorice. — Lackner iz Linca. — Andrejka iz Trsta. — Aal iz Brna. — Linzenmayer iz Dunaja. — Mock iz Draždanj. — Grünwald iz Dunaja.

Pri Zamoreci: Pronk iz Maribora. — Panesch iz Štajerja.

Loterijske srečke.

Na Dunaji 15. sept.: 28. 71. 59. 87. 44.
V Gradci 15. sept.: 67. 36. 71. 25. 86.

Tržne cene

v Ljubljani 19. septembra t. l.

Pšenica hektoliter 10 gld. 08 kr.; — rež 6 gld. 50 kr.; — ječmen 5 gld. 04 kr.; — oves 3 gld. 25 kr.; ajda 6 gld. 00 kr.; — prosó 5 gld. 36 kr.; — kornuza 6 gld. 40 kr.; krompir 100 kilogramov 2 gld. 86 kr.; — fižol hektoliter 8 gld. — kr.; masia kilogram — gld. 94 kr.; — mast — gld. 82 kr.; — špeh trišen — gld. 74 kr.; — špeh povojen — gld. 78 kr.; jajce po 2 1/2 kr.; — mleka liter 7 kr.; govednine kilogram 54 kr.; — teletnine 66 kr.; — svinjsko meso 56 kr.; — sena 100 kilogramov 1 gld. 73 kr.; — slame 1 gld. 60 kr.; — drva trda 4 kv. metrov 6 gld. 50 kr.; — mehka 4 gld. 50 kr.

Dunajska borza 19. septembra.

(izvirno telegrafčno poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	65 gld. 65	kr.
Enotni drž. dolg v srebru	68	10
Zlata renta	76	35
1860 drž. posojilo	113	—
Akcije narodne banke	879	—
Kreditne akcije	232	—
London	117	30
Napol.	9	40 1/2
C. kr. cekini	5	60
Srebro	105	10
Državne marke	57	70

Prodaje se

vse skupaj posestvo, 3/4 ure od Novega mesta oddaljeno, obstoječe iz 5 oralov njiv, 4 oralov senožeti in 14 oralov hriba, po najnižji ceni; potem hiša s podom in vrtom v Kandiji pri Novem mestu, poleg glavne zagrebske ceste, ki je pripravna za gostilniško podvzeetje, tudi po nizkeji ceni.

Izvé se pri g. F. Maintingerju v Novem mestu. (266—2)

Razpis

službe občinskega tajnika.

Razpisuje se služba občinskega tajnika z letnim plačilom 420 gld., prostim stanovanjem in mnogim stranskim zaslužkom. Prositelji naj pri podpisnem županstvu vložé do 15. oktobra prošnje z dokazom popolne zmožnosti slovenščine in nemščine, ter s spričevalom o dosedanjem službovanji in spretnosti v občinskem uradovanji.

Županstvo v Naklem (z. p. Divača), 18. septembra 1877.

(271—2) Josip Ambrožič, nadžupan.

Prostovoljna licitacija na drobno.

Z dovoljenjem c. kr. mestne deleg. okrajne sodnije ljubljanske od 14. sept. 1877 št. 20.811 se bode prodajalo po potu prostovoljne javne licitacije posestvo **Sebastijana Selana na Viču št. 24** in sicer na drobno

petek 21. septembra 1877

dopoludne od 9. do 12. ure in popoldne od 3. do 6. ure na Viču.

Pri tem se bode posamezno izklicavalo:

Hiša, v katerej je krčma, potem dve veliki zidani in obokani gospodarski poslopji, ki sta tudi za magazine in stanovanje porabljivi, ker so v njih uže zdaj zidane kleti, podi in stanovanja, dalje ena kajža z vrtom, potem njive in travniki, ki se bodo po posameznih parcelah ali po delih parcel prodajali, resp. izklicavali.

Pogoji, po katerimi se licitira, se morejo vsak dan pogledati v kanceliji podpisanega notarja v Ljubljani, Salendrove ulice šte. 4 nova, 194 stara, med uradnimi urami od 9. do 12. ure do polu dne in od 3. do 6. ure po polu dne.

Hiše in zemljišča se pa lahko vsak dan ogledajo in se oni, ki žele kupiti, s tem vabijo.

V Ljubljani, 15. septembra 1877.

Janez Arko,

(263—3)

c. kr. notar, kot sodnijski komisar.

Krčma v najem.

Na gospodstvu Ribnik se daje v najem krčma v Rezi, ki stoji pri metliško-karlovski cesti, s 75 orali zemljišča vred na 3 ali več let po ofertnem potu na onega, ki bode največ ponudil. Pogoji najema se lahko poizvedo pri oskrbništvu.

Dotične ponudbe naj se do 10. oktobra t. l. oskrbništvu pošljejo ali pa prineso. (256—5)

Oskrbnništvo gospodstva Ribnik, pošta Metlika.

Izdatelj in urednik Josip Jurcic.

„Peštansko zavarovalno društvo“.

Premoženje znaša 31. decembra 1876 gld. 5,451.807.83
Škode je plačalo društvo od l. 1834 do 1876 16,013.244.—

Glavno opravništvo za Kranjsko in spodnje Štajersko se ujudno priporoča za naročila za zavarovanje proti škodi po ognji, na življenje, in zrcala proti vltomu.

Posebno pak vabi k zavarovanji na

Življenje.

Peštansko zavarovalno društvo zavaruje na življenje po raznih načinih: da izplača zavarovalni znesek po smrti zavarovanca, ali kader doseže odločeno starost (otrokom doto) in tudi za pokojščino.

Glavno opaviništvo v Ljubljani je zmirom pripravljeno vprašanja odgovarjati, pogoje razjasniti in podati tarife.

Franco Drenik,

pisarna glavnega opravništva v Ljubljani,
kongresni trg št. 14 v II. nadstropji.

(272—1)

Poziv staršem in jerobom!

Obleke za dijake vsake velikosti, tudi specialnosti v otročjih oblačilih, po čudno nizkeji ceni, dobivajo se pri (247—4)

M. Neumann-u,

v Ljubljani, slonove ulice, Lukman-ova hiša.